

Uusi elämä Kristuksessa Room. 12:1-3

1. **Jumalan armahtavan laupeuden kautta** kehotan siis teitä, veljet: **Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi.** Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.

2. Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan **muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä**

on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä.

3. Sen **armon perusteella, joka minulle on annettu, sanon teille jokaiselle: älkää ajatelko itsestänne enempää kuin sopii, vaan ajatelkaa kohtuullisesti, sen uskon määrän mukaan, jonka Jumala on kullekin antanut.**

Millaista on uskovan kristityn vaellus?

Millaista on uskovan kristityn vaellus? Mikä sen synnyttää? Miksi siihen tarvitaan kehottamista? Miten uskoville annetut kehotukset eroavat Jumalan antamasta kymmenen käskyn laista? Millainen prosessi uskovan elämä on? Millainen suhde on eri armolahjoilla ja pyhällä elämällä eli rakkaudessa vaeltamisella? Missä suhteessa on uskovan sydämen mieliala hänen vaellukseensa? Mikä on uskon rooli arkisessa vaelluksessamme? Kaikkia näitä kysymyksiä sivuaa Roomalaiskirjeen uskonelämää käsittelevä osuus, joka alkaa luvun 12 alusta ja jatkuu kirjeen loppuun asti. Kirjeen opillinen osa sisälsi luvuissa 1-8 ihmisen syntisyyden, vanhurskauttamisen ja pyhityksen ja luvuissa 9-11 pelastushistoriallisen katsauksen.

Oppi ja elämä

Nyt Paavali alkaa soveltaa antamaansa oppia uskovien käytännölliseen elämään. Tämän päivän trendi on vähätellä oppia ja korostaa kristityn elämäntavan tärkeyttä. Siksi moni haluaakin hypätä kristilliseen elämään suoraan sivuuttaen opin. Mutta niin tehdessään ihminen tekee kohtalokkaan virheen.

Itse asiassa minä itsekkin sorruin siihen aikanaan kun Jumala oli herättänyt oman tuntoni näkemään jotain omasta syntisyydestäni. Halusin sielunhädässäni tulla uskoon varsinkin kun näin, että uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mikä minulta puuttui. Mutta kuvittelin, että se tapahtuisi siten, että lähden elämään Raamatun kehoitusten mukaista elämää. Tarmokkaasti aloin lukea Raamattua päivittäin, rukoilemaan, käydä jumalanpalveluksissa ja hengellisissä tilaisuuksissa, sekä yritin elää Jumalan sanan edellyttämää elämää. Yritin jopa todistaa Jeesuksesta, vaikka en Häntä vielä ollut kohdannutkaan. Lopputulos oli täydellinen epätoivo. Mitä paremmin Raamattua opin ymmärtämään sitä syvemmin tajusin, että en kykene sen mukaan elämään. ”Yritin päästä kaidalle tielle kulkematta ahtaan portin läpi”. Jumalan armosta epätoivoissani huusin Herran nimeä avukseni ja Pyhä Henki tuli sydämeeni, Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella sain kaikki syntini anteeksi ja osallisuuden uudesta elämästä.

Kuollut ei kykene

Toisin sanoen minulle tapahtui se, mitä Roomalaiskirjeen opillinen osa kertoi. Sain osakseni uudestisyntymisen armon. Oikea oppi on välttämätön, jotta ihminen voisi päästä osalliseksi Jumalan pelastavasta työstä ja uudesta elämästä. Ilman uudestisyntymistä ja siitä alkavaa uutta elämää uskoville tarkoitetut kehotukset ovat ankarinta mahdollista lakia, sillä niissä ei edellytetä vain oikeaa ja Jumalan tahdon mu-

kaisia tekoja vaan myös rakkaudesta kumpuavaa mielenlaatua. Kehotuksia on epäuskoinen yhtä helppo noudattaa kuin kuolleen kävellä. Hengellisesti kuollut ei voi elää uskovan elämää. Elämä on saatava ensin lahjaksi. Vasta sitten voi alkaa uskon vaellus.

Laki ja kehotukset

Koska uskoville annettuja kehotuksia kukaan ei pysty noudattamaan ilman Jumalan Pyhän Hengen vaikutusta hänen sydämessään, niin kehotukset eivät olemukseltaan olekaan lakia, jota täydellisesti noudattamalla ihminen voisi periaatteessa pelastuakin. Vaikka kehotukset ovat sisällöltään yhtäpitäviä Jumalan lain kanssa, ratkaiseva ero on siinä, että niiden noudattaminen lähtee liikkeelle Pyhän Hengen synnyttämästä rakkaudesta. ”Rakkaus on lain täyttymys” mutta lakia täyttämällä ei synny rakkautta. Ensin Jumalan rakkaus vuodatetaan Pyhän Hengen kautta sydämiimme, sitten alkaa kristillinen vaellus.

Vaikka kehotukset ovat käskymuodossa ne eivät silti ole olemukseltaan lakia. Kun olen kysellyt joiltakuilta uskovilta, miten uskovien saamat kehotukset eroavat Jumalan laista, olen saanut yllättäviäkin vastauksia. Eräs kuului: ”Kehotukset eivät ole niin sitovia kuin laki, uskova tietää, ettei hän niitä kaikkia kykene noudattamaan, mutta se ei haittaa, sillä hän tietää kuitenkin saavansa kaikki puutteensa ja laiminlyöntinsä anteeksi.” Siitä ei kuitenkaan ole kysymys. Kyllä kaikki kehotukset ovat Jumalan tahdon mukaisia ja ne on tarkoitettu noudatettaviksi ihan oikeasti.

Jeesus ja halvaantunut

Lain ja kehotusten eroa kuvaa parhaiten tilanne Jeesuksen elämästä. Jeesuksen luokse kannettiin halvaantunut mies. Ensimmäinen sana, jonka Jeesus sanoi miehelle oli ihana evankeliumi siitä, että miehen kaikki synnit oli annettu anteeksi. Miehen sydämen täytti varmasti syvä rauha ja ilo Jumalan armosta. Mutta Jeesuksen toinen sana halvatulle miehelle: ”*Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!*” (Matt. 9:6) Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi. Jotta ihme voi tapahtua, miehen oli oltava kuuliainen Jeesuksen sanalle. Periaatteessa mies olisi voinut vastata: ”Kiitos anteeksiantamuksen rauhasta, mutta näethän, että olen halvaantunut enkä kykene kävelemään.” Jos hän olisi jäänyt makaamaan, Jumalan voima ei olisi päässyt vaikuttamaan.

Jumalan sanan kehotuksissa uskoville on voima mukana, koska Pyhä Henki asuu uskovassa, mutta voima ei vaikuta, elleimme ole kuuliaisia kehotuksille. Siksi uskoville annettuja kehotuksia voi ja saa lukea kuin lupauksia. Herran armosta on mahdollista vaeltaa Jumalan ennalta valmistamissa teoissa, vaikka syntinen luonto edelleen paneekin vastaan ja jokaiseen kehotukseen ja lupaukseen tarttumiseen sisältyy uskon taistelua: Uskallanko Herran sanan varaan vai en?

Laupeudesta käsin

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. (1) Sen armon perusteella, joka minulle on annettu, sanon teille jokaiselle:...(3)

Kun Paavali nyt aloittaa joukon kehotuksia, hän korostamalla korostaa, että kehotusten taustalla on Jumalan armo ja laupeus. Samalla hän antaa ymmärtää, että kehotukset eivät ole vain hänen hyvää tarkoittavia neuvojaan, joihin voi suhtautua sopivalla kriittisyydellä. Kysymys on Jumala sanasta. Mutta Jumalan sana on armon sanaa ja laupeuden sanaa Hänen omilleen.

Elävä uhri

Kerrotaan eräästä namibialaisesta miehestä, joka oli kalastamassa kanootillaan Okavango joella, jolla elää myös paljon krokotiileja. Siksi paikalliset asukkaat eivät juuri osaa uida. Miehen ruuhi kaatui ja hän joutui veden varaan ja alkoi huutaa apua. Rannalla sattui kulkemaan eräs suomalainen lähetyssaarnaaja. Hän lähti apuun rannalla olleella veneellä ja onnistui pelastamaan uimataidottoman miehen. Seuraavana aamuna klo 6 lähetyssaarnaajan ovea koputti sama mies. Avatun oven edessä mies oli polvillaan ja sanoi: "Olen tästä lähtien sinun orjasi!" Lähetyssaarnaaja torjui ajatuksen ja sanoi iloitsevansa siitä, että oli onnistunut pelastamaan miehen. Mutta tämä vastasi: "Ellet olisi pelastanut minua eilen, olisin hukkunut ja kuollut. Näin ollen elämäni tästedes kuuluu sinulle, pelastajalleni." Itse asiassa miehen ajattelutapa oli täysin looginen ja raamatullinen. Paavali kirjoittaa:

Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: Yksi on kuollut kaikkien puolesta, siispä kaikki ovat kuolleet. Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on heidän tähtensä kuollut ja noussut ylös. (2. Kor. 5:14-15)

Loogis-rationaalinen päätelmä

Johdonmukainen, looginen eli järjellinen päätelmä siitä, että Jeesus Golgatan uhrillaan pelasti meidät iankaikkisesta kuolemasta, on se, että omistamme koko elämämmme Hänen palvelemiseensa. Jumalanpalvelus ei siis ole vain se, että sunnuntaisin kokoonnumme kuulemaan Herran sanaa ja ottamaan vastaan Jeesuksen veren ja ruumiin siunauksen, vaan myös koko arkinen viikko. Söimmepä tai joimmepä tai teimme mitä muuta tahansa teemme sen Herralle ja Herraa varten. Mikään elämässämme ei kuulu enää itsellemme, olemme Hänen. Mutta mikä ihana etuoikeus saada elää joka hetki Hänen, armollisen ja laupiaan Jumalan ja Herramme Jeesuksen Kristuksen kanssa. Syvimmiltään uskovan uhri on kiitosta ja ylistystä.

Kiitosuhri

Luvussa 15 Paavali kuvaa, mitä jumalanpalvelus hänelle merkitsi ja millaisia uhreja hän halusi antaa Herralle: *Olen tehnyt näin sen armon perusteella, minkä Jumala on minulle antanut, ollakseni Kristuksen Jeesuksen palvelija pakanoiden keskuudessa ja toimittaakseni Jumalan evankeliumin pappispalvelua, jotta pakanakansoista tulisi Jumalalle mieluinen, Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri. (Room. 15:14-15)*

Heprealaiskirje kuvaa edelleen:

Uhratkaamme siis hänen kauttaan alati Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään. Älkää unohtako tehdä hyvää ja jakaa omastanne, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mieltyy. (Hepr. 13:15-16)

Jeesuksen uhrista nousevaa johdonmukaista jumalanpalvelusta Jaakob kuvaa näin: *Puhdasta ja tahratonta jumalanpalvelusta Jumalan ja Isän silmissä on käydä katso-massa orpoja ja leskiä heidän ahdingossaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma*

saastuta. (Jaak. 1:27) Kaikki se mitä uhraamme Jumalalle, on lopultakin Jumalalta saatua ja on pohjimmiltaan kiitostamme Golgatasta.

Muutostarinat

Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielsä mukaista ja täydellistä. (2)

Joskus kuulee jonkun hyvästä kristillisestä kotitaustasta uskoon tulleiden valittavan, että uskoon tulo ei juuri muuttanut heidän elämäntavassaan mitään. He saattavat joskus jopa kadehtia sellaisia ihmisiä, jotka tulevat uskoon hyvinkin jumalattoman elämän keskeltä, koska he ovat kokeneet niin rajun muutoksen uskoon tullessaan. Jälkimmäisestä sain hiljattain kuulla hyvän esimerkin ystävältäni. Hän kirjoitti näin: "Raili vanhuksen mies tuli 93 vuotiaana uskoon. Se oli niin suuri ihme, että vasta puhelun jälkeen tajusin ja itkin ilosta. Miehen puolesta on rukoiltu yli 50 vuotta. Mies oli Jumalan pilkkaaja, kortin pelaaja ja joi päiviä olutta. Nyt hän laulaa vaimonsa kanssa virsiä ja käy kaupassa, kun Raili ei pysty enää käymään."

Sana avaa Jeesuksen kasvot

Ehkä paras yksittäinen ja tyypillisin muutos, joka uskoon tulossa tapahtuu, on se, että Jumalan sana Raamattu alkaa avautua. Raamattua ei voi ymmärtää oikein ilman Pyhää Henkeä. Mutta oli uskoon tullut miltä taustalta tahansa, muutos ei suinkaan rajoitu uskoon tuloon. Koko uskon vaellus on jatkuvaa muutosta ja sen päämäärä on tulla yhä enemmän meitä rakastavan Vapahtajamme kaltaisiksi. Tästä muutosprosessista Paavali kirjoittaa näin:

Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:17-18)

Kuvastin, josta voimme nähdä Jeesuksen kirkkautta on Raamattu. Kristillinen vaellus on jatkuvaa muutosta, joka tapahtuu siten, että Jumalan sanaa lukien löydämme sieltä Jeesuksen laupiaat kasvot ja hänen armonsa ihmeellisen kirkkauden.

Maailman paineet

Uskova elää kuitenkin maailmassa ja sen suunnalta hän joutuu monenlaisten paineiden kohteeksi. Hän joutuu kulkemaan vastavirtaan ja varsinkin tänä aikana yleisen ilmapiirin vastustaminen saattaa tuntua raskaalta ja työläältä. Siksi uskovan tulee entistä tietoisemmin keskittyä Jumalan tahdon tuntemiseen ja kaikkinaiseen sellaiseen hyvään, joka on Jumalan mielen mukaista. Vasta silloin, kun ymmärrämme, miten hyvä on Jumalan tahto, voimme torjua oman syntisen luontomme kiusaukset taipua maailman houkutuksiin. Siihen tarvitsemme jatkuvaa mielen uudistusta. Sydämemme tarvitsee jatkuvasti uutta Jumalan sanaa, sillä siinä on voima pyhittää meitä, kun taivumme sen alle ja annamme sanan kulkea läpi sydämemme.

Ajattele itsestäsi oikein

Sen armon perusteella, joka minulle on annettu, sanon teille jokaiselle: älkää ajatelko itsestänne enempää kuin sopii, vaan ajatelkaa kohtuullisesti, sen uskon määrän mukaan, jonka Jumala on kullekin antanut. (3)

Ensimmäinen ja tärkein asia muutosprosessissa on se, millainen on ajatusmaailmamme ja erityisesti, mitä ajattelemme itsestämme. Tänä päivänä puhutaan paljon minäkuvasta tai itsetunnosta, jolla tarkoitetaan ihmisen omaa subjektiivista käsitystä itsestään. Kun ihmisen perussynti on itsekkyyks ja ylpeys, ei ole ihme, että valtaosalla ihmisistä on aivan vääristynyt käsitys itsestään.

Jotkut elättelevät luuloa siitä, että he ovat lähes messiaita. Varsinkin palvelevaa tai sielunhoitoa tekevillä ihmisille saattaa kehittyä messiaskompleksi. He kuvittelevat olevansa niin tärkeitä, ettei kukaan voi heitä korvata. Usein he sitten ajavat itsensä piippuun, koska eivät näe eivätkä tahdo tunnustaa rajoituksiaan. Tämä kiusaus on monella uskovallakin, kun he näkevät, miten välttämättömiä he ovat, jotta muut ihmiset voisivat kuulla evankeliumin ja pelastua. Jatkossa Paavali puhuu seurakuntaruumiista, jossa on tärkeä tiedostaa oma paikkansa ja omat armolahjansa voidakseen rakentaa sitä. Jos näemme itsemme oikein, voimme löytää oikean palvelupaikan eikä meidän tarvitse nähdä itseämme liian tärkeinä.

Aliarviointi

Vaikka Paavali tässä varoittaa itsensä yliarvioinnista, monen suomalaisen uskovan ongelma on päinvastainen. He aliarvioivat itsensä ja usein kateudesta muita heidän mielestään kyvykkäämpiä laiminlyövät senkin, mihin he hyvin pystyisivät. Senkin taustalla on usein ylpeyttä, joka ei hyväksy itseään sellaisena kuin hän on.

Ei itsetunto vaan armontunto

Paavalin kirjeitä lukiessa saattaa joskus saada sellaisen käsityksen, että hän kehui itseään. Mutta hänen itsentuntonsa ei ollut varsinaisesti itsetuntoa vaan armontuntoa. Hän kirjoittaa itsestään näin:

Sillä minä olen apostoleista vähäisin enkä ole sen arvoinen, että minua edes kutsutaan apostoliksi, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani. (1. Kor. 15:9-10)

Paavali näki menneisyytensä ja sen jättämät sydämen haavat, mutta itseään ja työtään arvioidessaan hän näki kaikessa Jumalan armon. Siksi hänen ei tarvinnut vähätellä saamansa armon suuruutta, sillä siinä oli kysymys Jumalan työstä eikä hänestä itsestään. Jos mekin suostuisimme katselemaan itseämme Jumalan armosta käsin ja antaisimme kunnian Jumalalle siitä hyvästä, mitä hän on meille antanut, niin meidän ei tarvitsisi toisaalta uhota mutta ei myöskään pyöriskellä alemmuuden tunteissamme. Nöyryys on itsensä oikeaa arviointia Jumalan ja ihmisten edessä.

Uskon määrä

Ilmaisu ”uskon määrän mukaan, jonka Jumala on kullekin antanut” on herättänyt kysymyksen, millaisesta uskosta Paavali tässä puhuu. Alkukielessä on vain yksi sana, joka voidaan kääntää ”uskonmääräksi” tai ”uskonmitaksi”.

Sanalla usko on monia merkityksiä. Se voi merkitä yhteydestä riippuen pelastavaa uskoa eli turvautumista evankeliumiin. Se usko on jokaisella pelastetulla sama, vaikka pelastusvarmuuden kokemisessa eroja olisikin. Mutta sana usko voi merkitä myös uskomme sisältöä eli sitä, minkä lausumme esimerkiksi apostolisessa uskon-

tunnustuksessa. Edelleen usko tarkoittaa Uudessa testamentissa myös tiettyä ihmeitä tekevää uskoa, joka on armolahja ja se on vain joillakin uskoville samaan tapaan kuin muutkin armolahjat.

Tässä yhteydessä Paavali todennäköisesti käyttää sanaa uskontunnustuksen merkityksessä. Uskon määrä tarkoittaisi taas sitä, missä määrin uskoon tullut ihminen on päässyt ymmärtämään, omistamaan ja kokemaan Raamatun sisältämän uskomme sisältöä. Jokainen uskoon tullut on omistanut evankeliumin, mutta Jumala antaa omilleen erilaisen kasvun koko Raamatun rikkauksien ymmärtämisessä ja todeksi elämisessä. Näin ollen aito nöyryys on valmis seurakuntaruumiin yhteydessä näkemään eri uskovien kasvun vaiheet ja niiden mukaisesti suhtautumaan heihin. Vastaavasti kunkin tulee arvioida oman uskonelämänsä vaihetta oikein. Näistä eri kasvuvaiheista kirjoittaa Johannes:

Minä kirjoitan teille, lapset, sillä synnit on annettu teille anteeksi hänen nimensä tähden. Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on ollut alusta asti. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet Pahan. Minä kirjoitin teille, lapset, sillä te olette oppineet tuntemaan Isän. Minä kirjoitin teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on ollut alusta asti. Minä kirjoitin teille, nuorukaiset, sillä te olette voimakkaita, Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet Pahan. (1. Joh. 2:12-14)

Meidän tulee siis arvioida oikein oman uskon kasvuvaiheemme ja sen mukaan tulee myös seurakunnassa antaa eri armolahjojen päästä vaikuttamaan yhteiseksi hyödyksi. Uskovan kasvu ei välttämättä etene suoraviivaisesti ajan mukaan, jotkut suhteellisen lyhyenkin aikaa uskossa eläneet saattavat olla pitemmällä kuin sellaiset, joiden kasvu on ollut hyvin hidasta. Mutta samalla on pidettävä mielessä, että pelastus, Kristuksen lahjavanhurskaus, Jumalan lapseus ja taivaallinen perintö on jokaiselle uskovalle sama aivan riippumatta siitä kuinka pitkälle olemme vaelluksessamme päässeet.

Rouva Hiroko Tayaman matkassa

Synnyin marraskuussa 1957 Aomorin läänin syrjäisellä maaseudulla neljän sisaruksen nuorimpana. Erinäisistä syistä minut annettiin heti nykyisten vanhempieni adoptiolapseksi. Jumala valmisti minulle isän ja äidin. Kasvoin heidän rakastamana. He antoivat minun opiskella laulua Tokion Musiikkiyliopistossa. Avioiduin ja sain lapsia.

Vuoden 1984 tienoilla vanhimmat tyttäremme olivat kaksi ja yksivuotiaat. Kaikki aikani meni heistä huolehtimiseen. Noihin aikoihin olin hyvin itsekäs äiti. Kun asiat eivät menneet niin kuin halusin, toruin lapsiani ja kun vanhin tytär ei lopettanut yöllä itkuaan läimäytin häntä. Olin hirveä äiti.

Kerran sattui onnettomuus, jossa vanhin tyttäreni loukkasi kasvonsa. Vanhempani syyttivät siitä minua. Olin henkisesti ja fyysisesti lopen väsynyt. Tuskailin omaa surkeaa vanhemmuuttani ja kyselin, mitä varten elän. Näin ei voisi jatkua. Tätä menoa edessäni olisi romahdus. Silloin soitin Kristilliseen keskuksen saadakseni apua.

Muutamia kuukausia myöhemmin tutustuin merkillisellä tavalla Rika Omamuraan ja aloin käydä Itä-Tokushiman kirkossa. Perjantaisissa Raamatun tutkisteluissa Jumalan sana aivan imeytyi rutikuivaan sydämeeni. Tajusin, kuinka syvä syntisyyteni on ja sain varmuuden siitä,

että pelastusta ei ole muualla kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Tunnustin syntini ja avasin sydämeni ottamaan vastaan Jumalan. Siitä alkaen minussa alkoi tapahtua pikku hiljaa muutosta.

Ensiksi muuttui asenteeni lapsiini. Astuin lasten asemaan katselemaan asioita heidän näkökulmastaan. Kasvatus ei ole sitä, että vanhemmat yksipuolisesti sanelevat vaan sitä että opitaan yhdessä lasten kanssa. Tavoitteena ei ole käyttäytyminen ihmisten odotusten mukaan eikä myöskään erityisiin saavutuksiin yltäminen. Vanhempia tärkeämpi on asettaa Jumala mittapuuksi ja opettaa lapsia elämään tietoisesti hänen edessään. Tärkeintä on, ettei murehdu Jumalaa. Aloin opettaa lapsille, että Jumalaan turvautuen löytyy vastaus kaikkiin pieniinkin asioihin.

Toinen kaikkein suurin muutos sydämessäni oli kyky antaa anteeksi toisille ihmisille. Sekään ei tapahtunut omassa voimassa vaan Jumalaa rukoillen ja häneltä voimaa saaden. Anteeksi antamisen tulo mahdolliseksi oli minulle yllätys ja suuri ilo. Sen seurauksena sydämessäni asunut viha alkoi muuttua rakkaudeksi.

Nyt kristittynäkin havahdun ajoittain siihen, että huomaamattani annankin sydämessäni tilaa toisten tuomitsemiselle. Sorrnun arvioimaan toista omilla arvioillani. Silloin sydämeä häviää rakkaus. Silloin on käännettävä rukouksessa Jumalan puoleen ja jätettävä asia hänen käsiinsä. Tajutessamme oman rakkaudettomuutemme saamme pyytää Jumalalta uutta rakkautta. Sillä tiellä löytyy ongelmiin ratkaisu.

Minäkin olen vain ihminen niin kuin kaikki muutkin kristityt. Kristitty tajuaa, ettei hänessä itsessään ole voimaa, mutta meillä on kiusaus ajoittain unohtaa se. Kun kiitollisena otamme aina uudelleen vastaan anteeksiantamuksen Jumalalta, haluamme ihmissuhteissakin elää toinen toistamme armahtaen.

Tällä hetkellä haasteeni on rukous. Haluisin päivittäisessä vaelluksessani yhä enemmän löytää aikaa Sanan tutkimiseen ja rukoukseen. (1989)

”Sua kohti Herrani” on yksi mielivirsistäni. Muistan kuin eilisen päivän, miten lauloin tätä virttä isäni tyynyn vierellä, kun hän oli tekemässä kuolemaa vuonna 1993. Niin kauna kuin isäni käsi oli vielä lämmin, siitä kiinni pitäen huusin hänen korvaansa: ”Isä, sinä menet Jeesuksen luo!” Ero tästä ajasta oli hyvin surullista, mutta kun ajattelin isäni päässeen Herran luo, sydämeni sai rauhan. (1999)

Vuoden 2006 jouluna erään kokouksen saarnan kautta Jumala tarttui minun ja äitini väliseen suhteeseen vaatien minua tekemään parannuksen. Joutuessani törmäyksiin äitini kanssa ajattelin aina mielessäni, että äitini on väärässä. Ei mieleenikään ollut tullut, että minun pitäisi tehdä parannus. Olin pelännyt ja pyrkinyt välttelemään äitiäni, joka käytti jyräen arvovaltaansa. Lapsuudesta muistan vain, miten hän minua moitti. Siksi pienestä pitäen suljin sydämeni häneltä. Toisaalta olisin halunnut häneltä hellyyttä. Viisikymppiseksi asti suhdettani äitiin sävytti ristiriitaisuus ja yksinäisyys.

Jeesus puhutteli minua hellästi ja vapautti minut sydämeni taakasta. Kyynelin tein parannuksen. Kun Jeesus sulatti kovan sydämeni, kykenin lähestymään äitiä lempeästi. Siitä lähtien myös äidissäni alkoi tapahtua vähitellen muutosta. Eri tilanteissa sain kertoa hänelle myös Jeesuksesta. Samalla rukoilin tosissani, että hänkin pääsisi osalliseksi pelastuksesta.

Äitini sairasti dementiaa. Silloin tällöin hän katosi jonnekin. Päivän ja yön rytmi heitti kuiperkeikkaa, hän soitteli sukulaisille ja ystävilleen keskellä yötä. Kerran kun yhdessä olimme palaamassa autolla kirkosta kotiin, hän kysyi minulta yllättäen: ”Miten voisi saada kasteen?” Hämmästyin ja kotiin tultuamme soitin heti pastori Okazakille. Saatuaan muutamia kertoja kasteopetusta kuukautta myöhemmin äiti kastettiin. Se oli syvästi koskettava tilanne. Kasteesta kahden kuukauden kuluttua muistisairaus paheni niin, että hän joutui hoitolaitokseen. Ellei hän olisi silloin esittänyt kysymystään, kaste olisi ehkä jäänyt saamatta. Totisesti Jumala on rakkaus.

”Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, mekin olemme velvollisia rakastamaan toisiamme.” (1. Joh. 4:9-11) (2009)

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi? Oletko sinä päässyt jo osalliseksi uudesta elämästä, jonka Jeesus lahjoittaa jokaiselle, joka tulee syntinsä tunnustaen Hänen luokseen ja pyytää Häntä elämänsä Vapahtajaksi ja Herraksi? Ellet vielä tunne Jeesusta, Hän kutsuu sinua luokseen. Avaa sydämesi hänelle ja saat osaksesi armon Golgatan sovityön tähden.

Jos tunnet jo Jeesuksen, Herra kutsuu sinua loogiseen jumalanpalvelukseen, uudistumaan jatkuvasti uskossa ja itsesi oikein arvioiden käyttämään saamiasi lahjoja Herran nimen kunniaksi.